

своитѣ другари въ окопитѣ съ вода въ сждоветѣ си. Обща радостъ и викове „ура“ до небето грѣмва по цѣлата позиция поради тази храбростъ на опълченцитѣ. Събира се цѣлата рота и отсжда да се даде на юнкера Андрей Блъсковъ орденъ за храбростъ! Щастливецъ!

Започватъ се пушечни и топовни стрелби отъ дветѣ страни, които траятъ цѣла нощъ.

На другия денъ — 11 августъ всички очакватъ най-страшното. И, наистина, въ 6 часа сутринята нашитѣ юнаци забележиха, че турскитѣ вериги започватъ да се приближаватъ. Дветѣ крила на турцитѣ отъ изтокъ и западъ обикалятъ издалечъ да заградятъ като клещи борцитѣ на св. Никола и прохода. На 10-и бѣха прокарани и нагодени отъ страна на турцитѣ всички пѣтища, по които щѣше да мине пехота и артилерия, за обграждането на руско-българската позиция. На единъ високъ околенъ връхъ (Мануша) турцитѣ изкараха единъ силенъ топъ, който не само биеше пѣтя до Габрово, но и прашаше своитѣ гранати дори въ града.

Генералъ Столѣтовъ предвижда страшния бой и дава навсѣкжде команда. Турцитѣ приближаватъ съ викове: „Напредъ! Аллахъ, Алллахъ“. И удрятъ на ножъ линията на опълченцитѣ. Ала бодритѣ момци стоятъ здраво на мѣстото си. Съ 5—6 дружни стрелби повалятъ първитѣ турски редове; подиръ тѣхъ иде друга верига, отбива се и тя; подиръ нея — трета, четвърта... тъкмо шесть удара едно подиръ друго правятъ турцитѣ. Опълченцитѣ отбиватъ всичкитѣ. По пладне опълченцитѣ виждатъ, че отъ дветѣ страни решителни черкези пробиватъ презъ гората и приближаватъ да се срещнатъ задъ гърба на защитниците, за да сключатъ обрѣжа на габровския пѣтъ.

Изведнажъ нѣкой извика: „Бѣгайте! турцитѣ ни обградиха!“ За единъ мигъ настѣпва смущение. Ала нѣколко офицери изскакватъ отъ окопитѣ, запѣватъ „Шуми Марица“ и извикватъ: „Момчета, дръжете се, ние